

Gabányi Árpád.

Ime egy igazi jó ember, a ki még hozzá édeskes ember is.

Jó ember, mert az ellenségei sem mondanak róla semmi rosszat. (Az igaz, hogy nincsenek.) És érdekes ember, mert a nemzeti színházban sikert aratott „Apósok“-nak ő a szerzője.

Milyen utat kellett megtennie, míg idáig jutott! Mennyi tövis és mennyi rózsza egymás mellett azon az úton!

Mikor 1855 augusztus 18-án apává tette a boldogult öreg Gabányit, bizony senki sem sejtette homlokán azt a gyöngéd csókot, melyet a Múzsa odalehelt. A mint cseperedett, kedve volt a gyerekek fürni, faragni abból azután azt kezelték, hogy nagy technikai genie. Már kis deák korában mechanikusnak készült s bizony nem törődött a poézissal. Ama véletlenek egyikének kellett közbe jönni, a melyek az emberek élettörténetében néha kéznél vannak, hogy a Múzsa csókjának a varázsa kirántsa a lelkét a prózaiságból.

Szatmáron történt, a hol két kis fiúnak volt aféle nevelője. Elment a színházba, életében először. Éppen a Vahot „Huszáresimny“-ét adták. Elkápráztatta a gyönyörűség, lelké-

GABÁNYI ÁRPÁD.

ben fölébredt a megtalált ideálért való rajongása. Attól kezdve mindennapos volt a színházban, oda hordta utolsó garasát is.

A lombikokat, melyek egész világot, jövő reménységét képezték, félre dobta s elkezdett verselni, szindarabot írni. Tizenhárom éves volt, mikor első verses „színművét“ megírta. Nem is lehetett többet bírni vele, minden áron színész, egyedül csak színész akart lenni. Jó édes apja kétségbeesett, hogy mi lesz most már az ő szeretett fiából. Az elzülles sötét kísérteit látta körülötte s szomorúságában, bánatában azt találta mondani egyszer: „No, édes fiam, semhogy színész légy, akkor inkább lödd föbe magadat!“

S az idealista gyermek, a ki csupa szív volt, komolyan vette az aggódó szülő intő óvását. Kiment a szatmári temetőbe s ott meglötte magát. Szerencséjére remegett a keze s így csak horzsolta a golyó. Ez a kísérlet észre térítette. Hazament s azt mondta, hogy szegbe esett, az vérezte meg, de csak nem maradhatott sokáig titokban a vértanúsága. Ilyen foku vakszerelem ellen azután az öreg Gabányi sem küzdött tovább. Felhozta a fiát Pestre Paulayhoz s bemutatta

Szigeti Józsefnek, a kik azután addig simítottak, gyalultak rajta a szinitanodában, míg színész lett belőle.

Lászy Vilmos kassai társulata volt az, a hol nyilvánosan megkezdte a bábteremő pályát. Havi negyven pengő forintokért vállalkozott rá, hogy csillagokat hoz le az égről. Úgy neki fogott a dolgának, hogy már az első évben nagyobb szerepeket bizott rá igazgatója. Volt primo amoroso, volt bonvivant, később sokáig intrikus és jellemszínész. Itt azután megállapodott. Belátta ő maga, hogy sem hangja, sem fizikuma nem bírja el a Shylokokat, meg a III. Richárdokat. Kolozsvárra, hol hét évet töltött, már mint jellem-komikus szerződött s a zimművészetnek ezt az ágat műveli 1883 óta a nemzeti színházban is.

A csend az ő világa. Csak azt tudjuk róla, hogy törekvő, szorgalmas, pompás színész, a kit lépten-nyomon megtalálunk a világot jelentő deszkákon. Ott élvezzük a legapróbb szerepekben is gondos alakítását, csodáljuk mesteri maszkiát, mely megnöveli illuziónkát s tapsolunk neki egész lelkünkkel. Azontúl nincs Gabányi sehol. Eltűnik, elmúlik, visszahúzódik az otthonába, mint a csigabiga, a mely még a szellőcske iránt is érzékeny. Kikerüli a külső világot, hogy még az utcán is alig látni s a mint csak teheti, szalad haza a maga belső világába, a hol egy rakáson megtalál mindent, a miből kitelik egy földi paradicsom.

A folytonos munka embere ő, a ki csodálatos ügyességgel mindenhez hozzá fog, mindenhez ért. Egész kis laboratoriuma van, a melyben maga állítja össze fiai számára a fizikai experimentumokra szánt gépeket, eszközöket; ezenkívül zenél, nagyon ügyesen fest s munkálkodik a poétaság minden ágában. Ir verset, novellát, regényt, humorizmet, monologot meg nagyobb szindarabot vagy huszonötöt.

Első darabját, a „Phaeton“-t, mely verses tragédia volt, Kassán adták elő 1875-ben. Attól kezdve folyvást dolgozik s darabjai közül huszonegy került előadásra. A nemzeti színházban az „Apósok“ volt a negyedik darabja, melyet ott előadtak. Az előző három: az „Őszinték“, „A Kókai ház“, melynek nagy hatása volt, úgy hogy most is repertoiron van; végül „A mumus“.

Az első nagyobb kiábrándulás, mely azonban legalább egy kis emberismerethez juttatta. Kassán történt vele. Elég érdekes arra, hogy röviden elmondjuk.

Irt egy társadalmi darabot Yzole-t címmel, a melyet egészen francia kaptafára húzott. Francia földön, francia szereplőkkel s aféle francziás szituációkkal esett meg a darabban minden s ő maga is, mint szerző Keratrei Pál álnév alá rejtőzött.

A darab az első este rendkívül tettség a közönségnek s a kritika más-

nap az egekig emelte Yzole-t és Keratrei Pált.

A színigazgató el volt ragadtatva s most már büszkén kinyomatta a színlapra, a szerző valódi nevét, hirdetőn, hogy Keratrei Pál, meg Gabányi Árpád ugyanegy személy.

Este a közönség elragadtatása már mérsékeltebb volt s a kritikus urak másnap elkezdtek kikezdeni a „pom-pás“ darabot.

Harmadnapra arra ébredt fel szegény Gabányi, hogy a kritikusok egészen meggondolták magukat s nem hagytak immár a darabján egy tenyérsnyi foltot se, a melyet meg ne gyomroztak volna. Most már ki kellett kiáltaniok, hogy rossz biz' az a darab. Persze, mint-hogy magyar szerző írta.

Ebben a tekintetben ugyan most sem sokat változtak a derék kritikusok, de azért Gabányin nem tudnak kifogni. Hol szidják, hol egy kis szellemi hájjal kenegetik általuk szakgatott sebeit, de azért Gabányi csak hallgat és dolgozik.

A közönség pedig, mulat darabjain.

Bársony István.

Kis madaram halálára.

I.

Olyan puszta, olyan csendes
Tegnap óta kis szobám,
Elhangzott a vig madárdal
És e szörnyű némassággal
Töltöm éltet ezután!

Szép dalával felvidított
Annyi hosszú éven át,
Oh, de most, hogy elvesztettem
Elviselni nehezebben
Fogom éltet bánatát!

II.

Kora hajnal hasadáskor
Már dalolni kezdett,
És azután meg sem állt
Még a napnak egy sugára
A falomban rezgett.

Néha én is kedvre gyulva
Versenyt dalolgattam,
Am a győztes mindig ő lett
S én, a diadal, mellett
Csak kontár maradtam!

III.

A szomszédból ide hallék
Egy kis madár vig dala,
S engem úgy bánt, nekem úgy fáj;
Hogy van másnak madara!

S hogy csak ép en az enyémnek
Kimulnia kellett,
Mikor én azt úgy szerettem
S az emgem úgy szerettem!

IV.

Megsírattam, eltemettem
A kert fala tövibe,
Szomorú fűz lombos ága
Hinti árnyát fölibe.

S piczi sirját, hogy idővel
Fel ne verje dudva, gyom.
Ültettem rá téli zöldet
S öntözgetem, ápolom!

Lithay Viktória.

Szerelem.

— Kép. —

— Jer hát közelebb hozzám kis tubuskám. Így ni! Fejecskédet hajtsd ide az ölembe, aztán majd elmondok neked azt a mesét.

Józika egészen közel ült a támlányhoz, fejét szépen mamája ölébe fektette, ki magához ölelte leányát melegen.

Oly ritkán volt alkalma, Józikának így egyedül maradni az ő mamusával, most felhasználta az időt. Nálunk örökké vendégség van, a papát pedig nagyon elfoglalja a hivatal, legalább valahányan keresik, a mamától mindnyájan azt a választ nyerik, hogy Lajos most a hivaltalban van.

Egyik vendég a másiknak adja a kilincset, elegáns urak, katonatisztek tesznek viziteket, mikor meg a mama dejeuner-t tart, tele van az egész lakás mulatókkal.

Józika még nevelőbe jár, nyelvtani feladatokkal, számtani példákkal és francia fordítási gyakorlatokkal kell törődnie.

— Minek is neked az a kis mese, tubus? — kérdi a mama leányát. — Francia fordítást akarsz belőle csinálni a vizsgára? Éppen jó lesz, rövid, kedves apróság, hallgasd csak . . .

Józika figyelmesen tekintett fel az ő szép mamájára, hogy hallja, a mit el fog beszélni. Olyan nagy öröm az neki, hogy mamuskája ennyire foglalkozik vele. Kedves, piros arczára komolyság ül ki, okos, nagy fekete szemében kedély és értelem ragyog.

— Volt egyszer egy nagy nagy hegy. Azon a hegyen sűrű, lombos erdő terült el. Az erdőben kedves kis filemilék énekeltek, fent a magas sziklákon pedig a sasok laktak. Egyszer egy fürge, aranyos kis filemile vidám éneklése közben egy pókot talált, a mint éppen feszítette hálóját. Oda repült közelébe és el akarta fogni a pókot magának. Azonban a magasban éppen egy sas került arra felé, az meglátta éles szemével, hogy mit csinál a kis madár? Nem állhatta meg, hogy . . .

— Ah, Józika mesét hallgat? — szólalt meg egy hang az ajtónál, a Viktoré.

Elegáns fiatal ember lépett be, és üdvözölte a hölgyeket. Józika ijedten ugrott fel mamája kebléről, azt hitte a kis félénk leány talán, hogy egy gyermeknek szégyen anyja keblére borulni; ha más is látja.

Viktort leültette mamája szemközt magával, Józika pedig zavartan állott meg egyhelyben. Elpirult, midőn a csinos szőke fiut meglátta, s nem mert rátekinteni.

Mosoly játszott a mama ajkai szélén, mikor e jelenetet szemlélte. De Józika nem állotta ki sokáig a parázson, kifutott a szobából.

Aztán ismét leült dolgozó asztalához. Elkezdte fogalmazni francia nyelven a megkezdett mesét. Hanem az a pirosság nem akart eloszlan az arcáról.

Valami alvó titkot ébresztett fel szívében véletlen, melynek értelmét nem tudta magának megmagyarázni. Mindig különös érzés lepte meg, valahányszor Viktor szóba állott vele. Pedig annyiszor elfogta őt a folyosón, tanulás közben és kérdezgette, faghatta. Hanem mindig olyanokról beszélt, hogy nem tudott rá felelni.

A mamának a világerő se szólt volna egy szót sem, hiszen maga sem tudta, mi lelte? Mamus, a ki olyan sokszor szokott Viktorral beszélgetni, még kinevette volna naivságáért.

Most is vidáman társalognak ott benn a mama szobájában.

Viktor finom legyezőt tart kezében és azzal hajtja magára is a kábitó illatot, mely a szép nőről feléje árad. Tekintetével elmerül az asszony bájain, ki kaczerón, csábitó ülőhelyzetből néz rá, mintha el akarná az eszét venni szépségével.

Veszedelemes vetélytárs egy ilyen mama a leányának. Viktornak pedig egyformán áll a mérleg a szívében. Józika zavarta meg gondosan fésült fejét előbb, hanem ily körülmények között a mamát sem lehet figyelmen kívül hagynia.

— Ugyan szóljon már, Viktor, hiszen elnyel a tekintetével, ha még sokáig nem figyelmeztetem. — törte meg az érdekes és sokat jelentő csendet Viola.

— Beszéljek? Ugyan mondja meg, mit lehetne még nekem többet beszélni hallgatásomnál?

— Ah, jelentőségteljesen szól, azt akarja kifejezni, hogy meghólyítottam, elesábitottam. Igazán úgy volna?

Elmélázva tekintett a levegőbe a szép asszony. Arcán nem változott meg egy vonás sem, hanem szemei, azok a bódító örvények fekete, gyilkos mélységei határtalan tűzben égtek.

Alig látszott meg rajta, hogy olyan asszony már, kinek számbavehető leánya van. Ő még mindig fiatalnak érezte magát. Elevelen kedélye, fiatalos tüze, viruló szépsége nem juttatták eszébe ilyenkor sohasem Józikát.

— Viktor, maga nem tud én felőlem mit gondolni; tudom, érzem, hogy valamással tartozom magaviseletemről.

Komolylyá változott tekintete, mosolyát a méltóság érzete váltotta fel arcán. Hanem így még csábitóbb volt.

A fiatal ember csinos szöke bajuszához nyult zavarában. Érezte, hogy neki itt nagy jelenete lesz, hanem szerepe egyelőre minél kevesebb.

— Körülbelül egy éve már, hogy magát ismerem. Kis leányok tánc-iskolájában kezdett udvarolni a bakfis gyerekek közt Józikának. Igazán, nem mondaná senki olyan nagyon fiatalnak. Hiszen maga már kész ember. Milyen bajusza, elegáns barkója van, és mennyire

gyermek! — Viktor, hány éves is lehet maga? De — teszi hozzá mosolylyal — igazán beszéljen!

Viktor ismét bajuszát igazítja meg, miközben pírulva mondja, de azért némi büszkességgel:

— Husz!

— Husz év! Husz év a férfiak, — a gyermek életében! — sóhajtva ejtette ki Viola e szavakat.

Vajjon mire gondolt ezalatt?

Bizonyosan számlálgatta a jövőt, adta az éveket egymáshoz és a Józika születése óta eltelt időt osztotta fel esztendőkre. Bizonyosan összevág a számítás, vagy legalább is meg van a valószínűség, mert arca hirtelen kiderül és nevetve szól:

— Ej, hagyjuk a hiábavaló okoskodást. Minek rajzoljak magam elé rémképeket, minek fessek örlögöt a falra, mikor ugy sem ijedek meg semmitől? Ugy-e Viktor, hogy maga tudna komoly, titoktartó lenni? No, csak ne ránczolja össze homlokát, az nem jól áll magának. Nézzem rám szépen, mosolyogva. Így ni!

— Komoly? — Oh, hiszen én mindig az vagyok! — mondta a gavallér férfias önérettel.

Hanem Viola rég tisztában volt már lovagjával. Bizony nem nagy összhangzat van e csinos férfiú külső és az általa takart belső között. De hát mindenki lángész legyen? Ah, Viktor azért derék, kedves fiu!

— Látja kedvesem, maga hiába udvarolt Józikának, én láttam, hogy az csak ürügy akart lenni arra, hogy hozzám közeledhessék. Hányszor észrevettem titkos tekintetét, vágyó sohajait? Szívének melegét éreztem, mikor karon hazakisért esténcént a gyermekek táncziskolájából. De hát mit tehettem én? Ha belátott volna szívébe, már akkor tudhatta volna régen az igazat.

Közelebb ült székén Viktorhoz, hogy megfoghassák egymás kezét. Önkénytelenül összeértek azok, mintha ők is éznék azt, a mint a Viola szíve. Ki tudja, nem jobban érezték-e a kezek, az erek, a lüktető vér, mint a szív? Hiszen csak az ajkak nevezik el szerelemnek az ösztönt, hátha ez voltaképpen nem is az?

És ha még szerelem volna is, a mit Viola érez szívében, agyában, egész testében hevitő lángot, olthatlan indulatot, mikor ennek a gyermekbábnak fogja a kezét s merően, egész vágyó lelkével néz a szemébe, — vajjon egy volna az a hír azzal, a mely a Józika arcába hajtja a gyöngé, szellőszerű pirt?

Ki mondja ezt meg?

Viola bizonyosan gondolkozott még eddig erről. Ő csak annak a titkos hatalomnak hódolt, mikor maga sem tudta hogyan, odaborult a Viktor keblére, magához ölelte melegen és szótlanul, vallomás nélkül elesattant ajkai-kon a csók.

Csak Viktor tudná megmondani, hogy azokban a szemekben mi van kifejezve, mikor rábámulnak végtelen hatalmu delejjel, részegítő vágygyal?

— Ugy-e, ugy-e Viktorkám, édesem, te szeretsz azért engemet? Hiszen én nem érzek szívemben lazulni csak egy hurt sem, melynek hangja még boldogítani hív.

Mindent kifejező csókok adtak valamást, feleletet a mámoros szavakra.

Viola a jelen boldogságának élt, letörte a percz virágát; még az ő helyében el lehet azt a harminczkét évet felejteni. Hiszen már kiszámította a különbséget kettőjük között magában és az nem olyan tátongó úr, hogy át ne lehessen rajta lépni, ha az ember kinyújtja a karját.

Szerelmet érzett egész valóján előmleni, úgy mint leánykorában.

Hevítőbb érzelem égette idegeit, mint boldog házassága első éveiben. Hát bűn az, hódolni a megfoghatlan titkos hatalom erejének, melyet dicsőít, imád e világ?

Férjes asszony szívében miért ne keletkezhetnék szerelem később is, miért ne lehetne elfeledni az eskü röpke szavait lázas álmokban, önkívületi pillanatban, ha sokszor el kell temetnie a lánynak az oltár előtt azt az érzelmét, mely vele érett, nőtt meg ébredő szívében?

Miért legyen egyik szerelem különb, mint a másik?

— Nem, nem! én nem tudtam tovább ellenállani, tied akarok lenni, hiszen szeretlek, szeretlek! — susogva Viktor fülébe a nő a lázas szavakat.

Hirtelen léptek hallhatók, az ölelkezőket elszakítja egymástól az ajtó kinyílása, melyen félnken lép be Józika, kezében fogalmazványyal.

Most aztán álljon elő az anya, és feledje el felzaklatott vérét, temesse el óriássá nőtt szenvedélyét, hiszen ennek a kis leánynak is joga van már ahhoz az érzelemhez.

— Mamám, mond tovább kérlek, azt a mesét, már leirtam, a mit tudtam, csak éppen a vége hiányzik.

Zavartan áll fel a támlányról a szép nő, odalép lányához és homlokon csókolja a lángvörösre pírult gyermeket.

Azután kezén fogva vezeti Viktorhoz:

— Menj, köszönj Józikám, Viktornak, ő elbucszni jött, okvetlen el fogja hagyni a várost, hosszú időre, fogj kezét vele még egyszer!

Remegő kezében nem tudja tartani tovább a papirt Józika, kihull belőle.

Mikor megtörténik ez a váratlan bucsuzás, Viktor kitántorog az ajtón, ügyetlenül hajtogatva magát jobbra, balra, a szép nő ismét odaülteti leányát az ülőbe,

— Akarod tudni kedves tubuskám, tovább is a mesét? Igen, az a gonosz

sas nem állhatta meg, hogy le ne csapjon és el ne rabolja a fülemülét pókos-tól, hálóstól, mindenestől, mert az neki már ösztönében van. . .

Aztán összeölelkeznek, anya és leánya és önkénytelenül mind a kettőnek meg-
erednek a könnyei.

És mind a kettő úgy hiszi, hogy a másik nem tudja azt, a miért ő sir?!
Nem, nem; a szerelem mindenható,
de nem csak egy hatalom.

Boldizsár Kálmán.

„Hull a fának a levele!”

„Ereszkedik le a felhő,
Hull a fára őszi eső,
Hull a fának a levele . . .”

mondja Petőfi. És valóban a hulló őszi falevelek az emberiség igen nagy részét emlékeztetik a földi mulandóságra: de a legtöbb ember egyébre nem is gondol s legfeljebb elmélázva tapossa a megsárgult leveleket.

Igaz jó és lélekemelő azt is tudni, a mit a lánglelkű költő dalol, hiszen mily szívhez szól:

„Busulnak a virágok,
Szegénykék betegek,
Nincs messze már halálok,
Mert a tél közeleg.

* * *

Miként az aggastyánnak
Megöszült fűrtel,
Ugy hullanak a fáknak
Sárgult levelei“ . . .

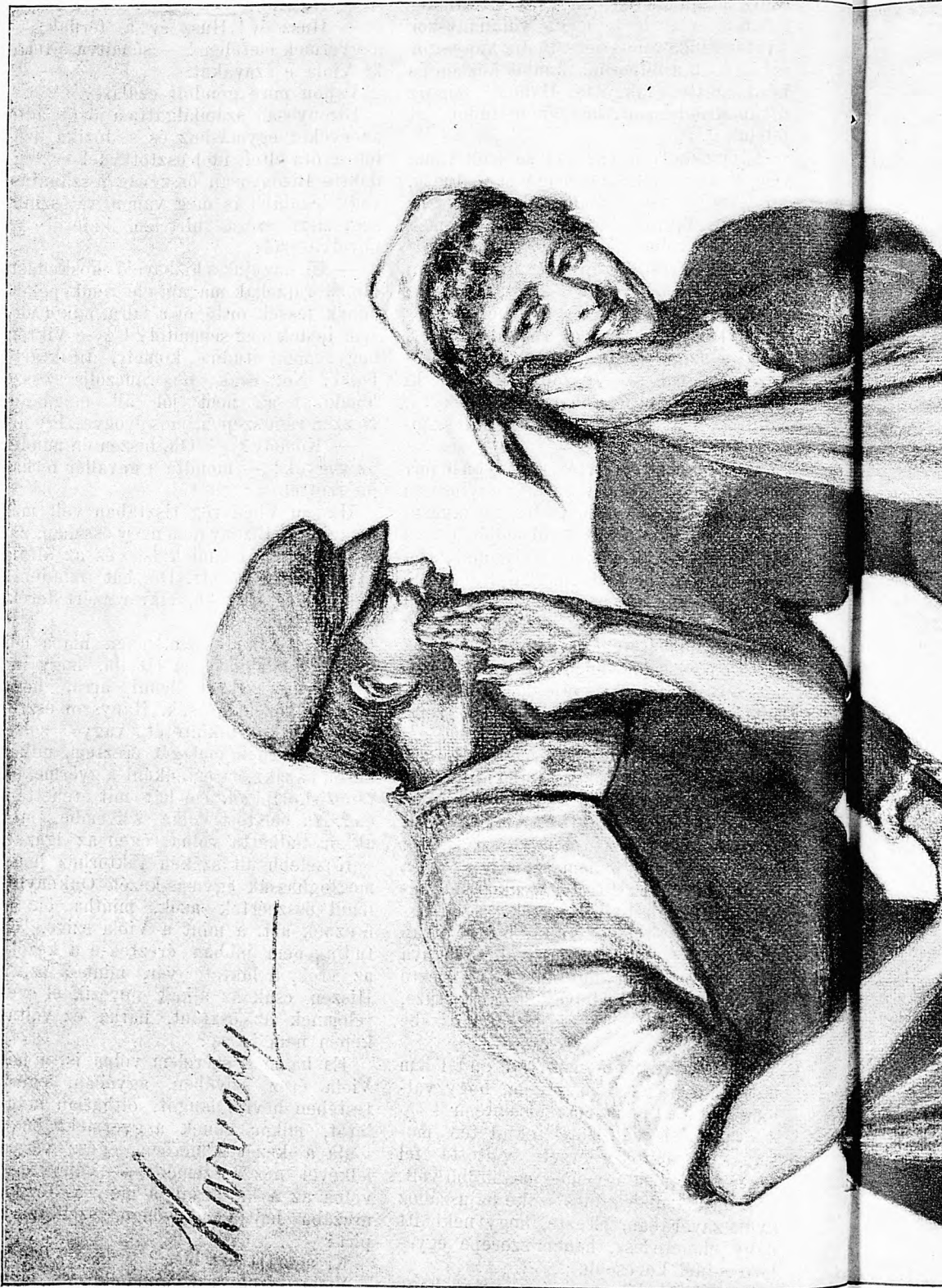
De az sem árt, ha magunktól meg-
kérdézzük, midőn a lehulló, a szél által ide s tova repített zörgő leveleket látjuk, hogy mi hát tulajdonképeni oka ezen évről évre ismétlődő színjátéknak, miként történik az egész!?

Meglehetősen, általánosan el van terjedve az a nézet, hogy a dér, a fagy a közvetlen oka annak, hogy a levelek az ágakról lehullanak; pedig ez egyáltalában nincs úgy és ha bár nem tagadhatjuk azt, hogy a dér a lehullást gyorsítja és előmozdítja, mégis ezen jelenség tulajdonképeni oka — mint látni fogjuk — más, a mi a hidegebb éghajlatok alatt az általában őszzel be-
következő hőmérsékéscsökkenéssel össze-
függésben van. De még sem csupán ott, a hol a hőmérő télen a fagypon-
ton alul levő fokokat mutatja, következik be teljes, szabályszerűen ismétlődő levél-
hullás, hanem a legmelegebb egyenlítői országokban is, a hol természetesen dér vagy fagy befolyásáról szó sem lehet. Bár ha csak úgy felületesen tekintjük a dolgot, úgy tűnik fel előttünk, mint ha a hidegebb éghajlatok alatt az őszi levélhullásnak más közvetlen oka volna, mint a tropikus és szubtropikus növények levelei lehullásának a száraz évszak be-

következésekor: mégis az ok mindkét esetben ugyanaz, tudniillik a kigőzöl-
gés (transpiráció) veszélyez-
tetése, a mi hideg által éppen úgy feltételeztetik, mint nagy hőség által.

Illik azt, hogy a hideg vagy a meleg mi módon befolyásolhatja a növények kigőzöl-
gését, beszívását, belehullását, jobban megérteni.

A tropikus és szubtropikus övek kü-

gy hogy előttünk az alacsony, illetőleg magas hőmérsék a levélhullás közvetett okának tűnik fel, a mennyiben a közvetlen ok keletkezésére alkalmas szolgálat mindkettő. Igyekezünk ezt, tudni-

lőnböző tájain minden évben több hónapig tartós abszolút szárazság uralkodik; ez időben még egy parányi báránnyfelhő sem mutatkozik a tiszta kék azurban tűndöklő égen s egyik napon épp úgy

perzsel, süt a nap, mint a másikon. Ezen rendkívül magas hőmérsék és a légköri levegő tulságos szárazsága következtében természetesen igen nagy a kigőzölgés, az elpárlódás úgy a föld

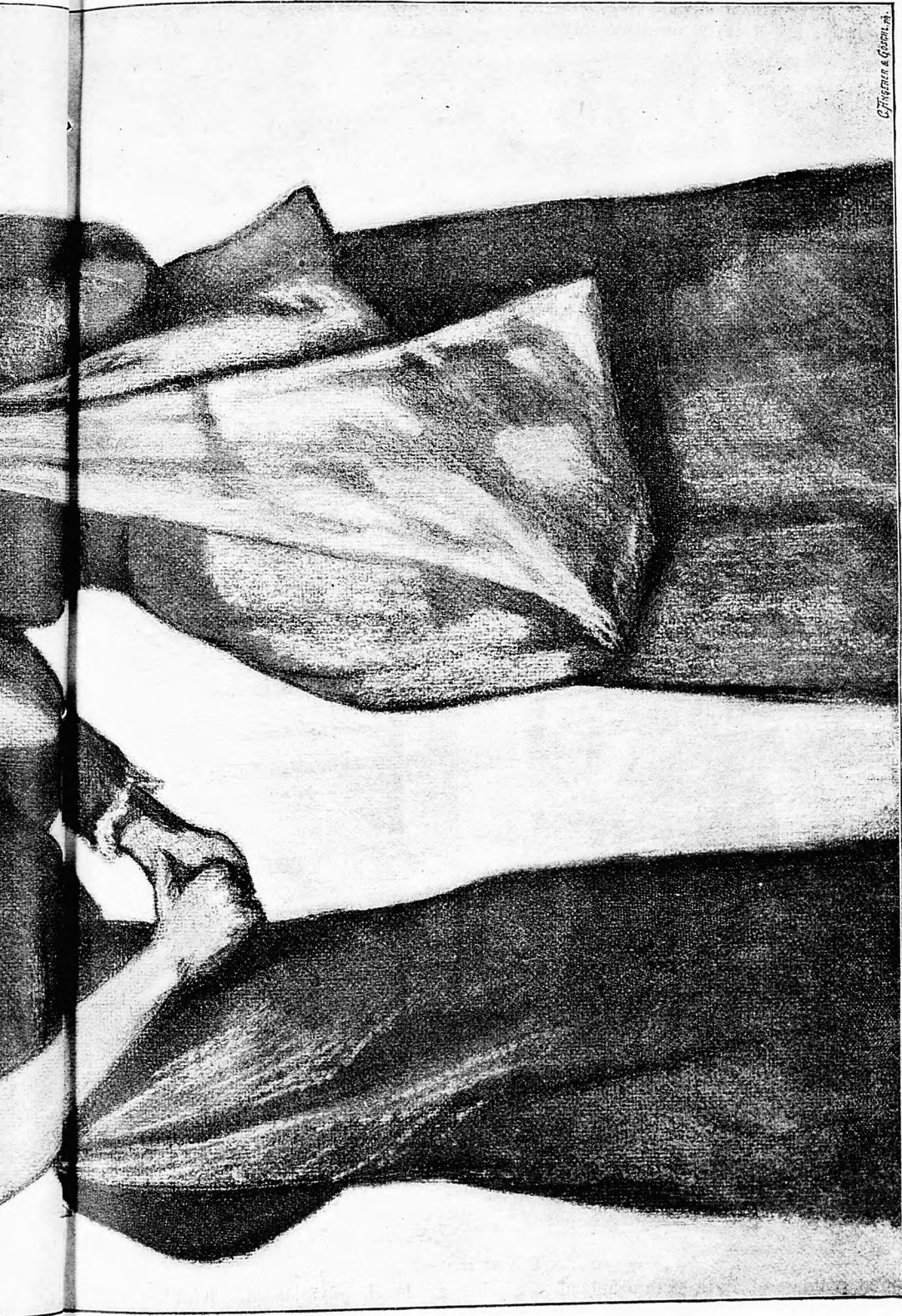
esökken, hogy az abban levő növénygyökerek nem szívhatnak fel magukba elég vizet, az elpárolgó nedvesség mennyisége a föld feletti növényekhez jutó nedvesség mennyiségét nem sokára túl-

kodott arról, hogy a növények a szárazság és hőség borzasztó befolyása ellen annyira megóvassanak, hogy tenyészetök ne legyen veszélyeztetve, a mennyiben képesekké tette arra, hogy azok a szervek, a melyek az elillanást, elpárolgást leginkább közvetítik, tudniillik a levelek, lehulljanak és az ennek folytán bekövetkező, majdnem teljes nedvmozgás megszűnése a nedvesség vagyis víz felszívása és elpárolgása közti egyensúlyt helyrehozza. Azon forró éghajlatú vidékeken a hol az év nagy részén át abszolút szárazság uralkodik, a lombos fák, eszerek és bozótok éppen olyan szomorú képet mutatnak, mint a mi élő fáink télen át, csak hogy a jeges eső, hó és maró szél helyett izzó, perzselő légáramlat lengi körül a kopasz, csupasz ágakat.

De hiszen nem kell messzemennünk: különben gyönyörű és rohamosan fejlődő fővárosunkban megtaláljuk erre a példát, a hol a hosszan tartó, tikkasztó hőségben nem jut eszébe senkinek satnya utcai fáinkat locsolni, melyek minket többszörösen emlékeztetnek arra, „hogy nincsen nekünk itten maradandó városunk“ s Dávid azon meghaladott álláspontjára, hogy „halál ellen nincs orvosság.“ Hiszen csak az e nyáron benününket kínozott tropikus hőség alatt mivé lettek a híres Andrassy-uti, kerepesi-uti és váci-körúti fáink, holott a „tágabb haza“ fővárosában enyhítő volt, a zöld lombos fákra tekinteni a nyomasztó hőség terhe alatt. Persze ez a lombhullás és elszáradás nem oly nagy mérvű, mint a tropusok alatt s nem is minden fa egyforma érzékeny ilyenkor, a mint ezt eléggé láthattuk fővárosunkban is s a következtetéseket a „bölcsék és irástudók“ le is vonhatják.

Olyan tájakon, a hol a növényvilág az egész éven át tenyészik és semmi rendkívüli körülmény által félbe nem szakítatik, szintén látjuk azt, hogy alig észrevehető levélhullás következik be. Ez azonban nincs bizonyos időhöz kötve s az egész évben megtörténik, a mint újabb levelek fejlődnek s a régiek lehullanak.

Hidegebb éghajlat alatt az őszi levélhullásra nézve ugyanazon közvetlen ok a mérvadó, mint a tropusokon az aszály, a szárazság idején, tudniillik a transpiráció megakadása, csak hogy ezt nem a hőség, hanem a hideg okozza. A mint a rendkívüli szárazság, úgy a hideg is betolyásolja a növényeket tápláló szívó gyökerek működését és pedig oly mérvben, hogy végre egészen megakasztja; ennek következtében a föld feletti szervek által kilehelt vízmennyiség nem pótolható és fának vagy bokornak végre egészen ki kellene száradnia, tönkre mennie. Ezen veszély ellen úgy óvja meg magát, hogy kigőzölgési felületét a levelek elhullatása által azon legkisebb fokra esökkenti, hogy az a tél idején uralkoló alacsony hőmérsék mel-

Valamit sugok magának. Kurvally orol-ti rajza.

felületén, mint minden föld feletti növénynél, minek következtében rövid idő múlva, minthogy a rendkívüli, a világűrbe felszálló vízmennyiség nem pótolatik, a talaj nedvességtartalma annyira

szárazulja, a mi, ha a transpiráció hamarább nem esökken, minden növényt, legalább az e tekintetben érzékenyebbet, menthetetlenül elhervaszt, megöl. Azonban a bölcs természet gondos-

lett, a mi a kilehellés, kigőzölgés apasztásához is hozzájárul, éppen semmi különös fontossággal nem bír.

E szerint hidegebb égaljak alatt nem a fagy vagy dér, hanem az ősszel bekövetkező igen nagy talajhőmérsék-csökkenés és a gyökerek felszívó képességének ez által feltételezett megszűnése a levélhullásnak igazi és tulajdonképpeni oka, a mi bizonyos tekintetben csak a fának az arra ható kedvezőtlen befolyások és az ezek által okozott, a nedvesség beszívása és kilehellése közti félrebillentett egyensúly folytán bekövetkezett életveszélyeztetés ellen való megóvása.

Természetesen a levélhullás nem minden körülmény között egyforma, az befolyásoltatik majd ez, majd amaz irányban. Így például a levél különben egyenlő viszonyok között nedves légkörben és nedves talaj mellett tovább megtartja zöld színét és tovább marad az ágakon, mint ott, hol a levegő és talaj aránylag száraz. Továbbá a magasság és a földrajzi szélesség, az ezektől többé-kevésbé függő hőmérsékviszonyok is nagy befolyást gyakorolnak a lombhullás bekövetkezésére és pedig rendszeren annál hamarabb hull a levél, minél később kezdett a fa tavasszal nyilni, zöldülni. Azok a fák, a melyek a zord hegységeken és a melegebb síkságon vagy a hidegebb és melegebb tájakon egyformán tenyésznek, a kedvezőtlenebb viszonyok között egy, gyakran két havi rövidebb tenyészeti időt mutatnak fel, mint ott, a hol a nap több hőt sugároz a földre. Ezt egészen egyszerűen megmagyarázhatjuk a tavasszal később kezdődő felmelegedésből, illetőleg az ősszel korábban bekövetkező talajhidegülésből. A magas erdőségeken nőtt veres fenyő, daczára annak, hogy tavasszal sokkal később zöldül, már régen megsárgult s tús leveleit részben elhullatta; míg a völgyben tenyésző még egész zöldben díszlik. A platánok, a melyek közép Európában már teljesen elhervadtak. Olaszországban még csak nyomát sem mutatják a sárgulásnak, Görögországban pedig egy némelyik egész télen át friss zöld.

A levélhullás időpontja nagyon változó, némely fa már egészen elhullatta leveleit vagy szomorító őszies színű, míg másik szomszédja, ha más fajta fa, még nyárisan zöld lombos. Az az idő is többféle lehet, a mely alatt a fa leveleit elhullatja; némely néhány nap alatt lombtalanná válik, míg a másik levélhullása hetekig, sőt hónapig is tart. Figyelemreméltó az is, hogy némely fa felülről, a másik alulról kezd sárgulni; némelyiknél az alsó ágak még lombosak, míg a felsők egészen kopaszak s megfordítva.

Érdekes az, hogy tulajdonképen miként történik a levélhullás. Ez nem csupa leválás a kocsányról és ágról;

maga a fa nem játszik passzív szerepet, hanem éppen ellenkezőleg ezé a főszerep, a mennyiben saját szerű módon elhanyagja leveleit. A levél és az ágak közti összeköttetést szívós, szilárd szövetek képezik, a melyek csupán az edényesomó elszáradása és a szél mechanikai befolyása által vagy a levél önsulya foly-

nemsokára duzzadt képződmény jön létre, a mit való vagy elválasztó rétegnek szoktak nevezni. Ezen új képződmény folytonos növekedése által a levelet az ággal összekötő csomók mindinkább lazulnak, míg végre az összefüggés oly csekély, hogy egy kis szellő, vagy a levél saját sulya ele-

Utcai ruha.

tán nem válnak el. A fa azon a helyen, a hol a levélkocsány az ághoz van növe, mihelyt a gyökerek által való víz- vagy nedvességfelszívódás bizonyos fokig csappan, a kocsány csuklólapján finom falu sejteket hajt, a melyek megoszlás által gyorsan szaporodnak, úgy hogy a levélkocsány és az ág között

gendő a levél elvállására, lehullására.

Értékes anyagot nem veszít a fa a lehulló levelekben, mert előbb már a fontosabb anyagok, mint a protoplazma, zsír, keményítő stb. Az ágakba, a törzsbe vagy a gyökerekbe huzódtak össze; csak sejt és nagy mennyiségű sóskasavas mész

van még a lehulló levelekben, a mely utóbbi a tojásfehérnye vegyület képződéskor keletkezik a levelekben. Ezen anyagok azonban a fa további vegy-folyamatában nem használhatók; de annyiban még sem mennek veszendőbe a fára nézve, mert a levelek a föld felületén elerjednek, miáltal újabb, felhasználható táplálékot nyújtanak a gyökereknek.

Az elmondottakból látjuk azt, hogy a látszólag legegyszerűbb jelenségekben és folyamatokban a természet berendezése czélszerűségének mindörökké igaz, megdönthetetlen törvénye nyilvánul. Csak értenünk kell ahhoz, hogy a mindennapi jelenségeket ne csak nyitott, hanem „látó szemekkel“ vizsgáljuk. Ha erre képesek vagyunk, akkor a természetet nem csak fenséges nagyságában, beláthatlan mindenségében; hanem kicsi, a mindennapi életben jelentéktelen s alig feltűnő dolgokban is csodálni fogjuk, mert a természet még kicsiben is véghetetlen nagy!

Rácz Sándor.

Veled imádkozom . . .

— Hugom eljegyzésére. —

Szerettem én is, engem is szerettek,
Örök üdvével és örök kinjával
Jól ismerem, jól, én is a szerelmet.
Az első csók, az első napsugár,
A kikeletnek édes első álma,
Óh, jól tudom, óh jól tudom, mit ér . . .
Veled imádkozom szerelmedért . . .

Bimbó ha feslik korai tavaszra
Fagy érheti. — És megsiratja könnyen
A lány, ha hajlik csábos, szép szavakra
Bimbót a fagy, szíved a bú ne érje,
Ábrándidat a való szét ne tépje,
Az üdvödért, a boldogságodért . . .
Veled imádkozom szerelmedért . . .

Óh, jó az Isten, meghallja imánkat,
Kedves neki az ilyen tiszta érzet,
Mely angyalszívben áhitatként támad
Megáldja azt is, kire vársz epedve,
Hogy tiszta, hű, igaz legyen szerelme
És szívet adhasson a szívedért . . .
Veled imádkozom szerelmedért . . .

S mikor magad legboldogabbnak érzed
Ha eljő rád egy leimádott perze
A véghetetlen, örök üdvösségnek:
Gondolj reám akkor egy pillanatra,
A te imádnak tán lesz fogatja —
Rég küzdök én is . . . rég . . . valakiért . . .
Imádkozzál az én szerelmemért . . .

Senki.

Mi volt nekem . . .

Mi volt nekem a drága hajlék,
Hol fölnevelt szegény anyám
Csak most tudom, hogy messze tőle
Be sem tekinthetek kis ablakán!

Ott volt az én arany-világom,
Merengtem rózsá hajnalán
S emlékeim mint édes álom
Szétfoszladozva hagynak itt korán.

Azota hej, de más világ lett!
Bút ismerek de nem mosolyt,
Magam vagyok nehéz tusákon
Nekem az ég csak sir, de nem mosolyg.

Óh hogyha újra visszatérne
Szép álmaim derült ege,
Lennék csak otthon fürge gyermek
Könnyel nem lenne két szemem tele!

Lévay Mihály.

Csendes biztonság.

(Lenau.)

Pihen a tájon minden csendesen
Magunk, s bizton vagyunk szép kedvesem.
Az estharang elbágyadó szavát
Elfogja tőlünk itt a lomb, az ág.

A kis virág, a mely bókól feléd
Felfogj a fák végső lehelletét.
Magunk vagyunk, óh hadd megvallonom
Örökre mint szeretlek angyalom.

DIVATLEVÉL.

Budapest, szeptember hó.

Főleleveníül egyik híres női szabó-király bonmot-ja, a ki, midőn egy kiváncsi hercegnő a végett fakgatta, hogy árulja el mit tart ez idő szerint a legdivatosabb toalettnek, — így felelt:

— Nem merem megmondani, hercegnő.
— Nos, és miért?

— Mert nem vagyok bizonyos benne, hogy mikor már megmondtam, csakugyan a legdivatosabb lesz-e akkor is. . .

A még ma forgalomban levő toalettek változandóságának jellemzésére, alig találunk világosabb példát e bonmot-nál, mely a leg-hűbb képét adja annak a rövid idejű uralomnak, melyben a nyári toalettek, az ősz hivatalos hónapjának meleg volta miatt, még lelednek.

Újdonságokról, alig lehet beszélni. A crépon-, a könnyű gyapjukelme-, a musseline-, a foulard- és a gaze-szövetek képezik még mindig az alapját az összes toaletteknek. Egy rózsaszínű crépon-ruhát, orosz guipürrel díszítve, emlegetnek első sorban, hacsak nem éppen a francia forrás legújabb oroszos szimpatiáinak miatta. Valamivel tartósabb feltűnése számít, egy tenger-kék színű, indiai batiztbl készült toalett, tetszészserinti fehér díszszel, gombos, szűk ujjakkal; egy nagy, kerek kalap jön hozzá, fekete kreppből lecsapódó szárnyakkal és egy fekete csokorral, mely fekete tollakból és hasonszínű satinkötésből képződik.

Meg kell elégednünk a továbbiakra nézve azzal, hogy Dieppe-ben, nagy feltűnést keltett egy ifjú leány, egy egészen újnak tekintett és ugynevezett torreador-jacke-kal; különben az egész kosztüm tenger-kék rostás-szövetből állót és hozzá kikeményített chemisette került, rózsá- és felhészínű batizsttal sávolya művészies gallérral fekete surrahból, és a derékon bőrövel, végül pedig elől és hátul egy svájci fűző fejezte be a csábos formát. A karok végéhez, kikeményített man-schettek voltak használva. Erre a toalett-re vonatkozólag himni szeretik, hogy a téli szezon alatt sok utánzást ér el, természetesen a téli toalettek szöveteinek megfelelőleg.

Sokan még viselik a hosszú jaqueteket a „livrée“-ket, és elhítetik, hogy hosszúkás, sokat fűdő alakjaik miatt — melegét is tarthatnak az esti órákban . . .

A tengerparti és úti toalettek, nagy erőfeszítéssel, holmi olaszos modorban alakították át a toalettek karjait, a mi által ezek a németes elnevezés szerint nagyon „pufig“ ok

lettek, hosszúságukon kívül. Odahaza, maradhat akár a szokásig földetlen bárminő toalett-nél, legfőljebb arra ügyelünk, hogy utczára menve, csakis hosszú, egészen hosszú keztyűket húzzunk föl reájuk, a melyek a könyökön felül érve, igen elegánsak.

Az alsóruhák régióiban, nagyon szerepelnek a sávós, vagy a virágozott musselin-szövetek, s ezek adják ki a „legkokettebb“ fehéremüetket, véges-végig.

A ki nem szereti a szines fehéremüetket, az mindig találhat a fehérekre is olyan díszit, vagy szabást, a mely pótolja a másik fajtának hatásosabb külsőségét.

A harisnyák, — takarékos hölgyek fájdalomra, — még mindig a selymet vallják urocul, és így legegánsabbnak bizony csak ezek vannak és lesznek elfogadva.

LENA.

VITTORIO BERZEZIO REGÉNYE.

Olaszból fordította: V. SZŐCS GÉZA.

(Folytatás.)

Szeretett volna még egyszer visszatekinteni Lenára, de nem tette; s a tömeg ragadta, vitte őt magával az utczára, a melynek platánjai alatt teli tüdővel szívta egy csomó ember az esti levegőt . . . A mint a páholy folyosón kijött, találkozott Federico gróffal, a ki színtén távozni akart.

A két ifju egymást folytonosan szemmel kísérte. Alberto elszápadt, s szelid szíve arra indította, hogy elsiessen. De a gróf megszólította:

— Te vagy, Peligni? kérdezte szokott vidámságával. Alig hiszek a saját szememnek. Te világi öltözetben és a színházban! Végre szakítottál hát val-lásos ábrándjaiddal?

— De még — dadogta Alberto, a ki nagy zavarában alig tudta e szöcskát kimondani.

— Ha nem is szakítottál még teljesen, de meg fogod teini. Nincs szükségünk a mai világban arra, hogy ilyen ilyen ügyes fiuk kolostorokba temessék el magukat. Azt mondom neked, hogy kövesd az én példámat: nősülj meg.

— Ah, kiálta fel Alberto — s te . . .

— Ugy van, én éppen abban járok, hogy nyakamba öltsem himen édes igáját — mondá tréfásan a gróf — így mondta volna legalább költészettani tanárunk.

Alberto úgy érezte, hogy eláll szív-vereése.

— S jegyesed? kérdé elfehérrült ajkakkal. Arcza is olyan fehér volt, akár az inge.

— Az a leány, a ki mellett a páholyban ültem. Peligni a falhoz támaszkodott, hogy el ne essék.

— Mi bajod? kérdezte némi aggodalommal a gróf, a ki nem tudta, mi baja van barátjának.

— Semmi, felelé végre az, erőt véve magán; semmi. — De boesáss meg e kérdésért — jegyesed bizonyára nagyon szeret?

— Természetesen.

— Ah!

Federico látva, hogy barátja megint

tántorog, mellé sietettés karját nyújtá neki.

— Nem — hagyj el — kiáltá az: Isten veled, örökre! Légy boldog!

S elmenekült, még mielőtt a gróf megkérdezhetné volna, hogy mi baja is van tulajdonképpen.

— Ugyan miféle história ez? töré fejét a gróf. Ez a szerencsétlen csak nem szerelmes Elvirába?

Alberto tova sietett, mint valami üldözött vad; nem gondolt semmire, nem nézett semerre sem, csak rohant előre.

Teste lázban égett.

Szeretett volna valami gonosztettet elkövetni, most már sajnálta, hogy miért nem ragadta nyakon a grófot, hogy bele fojtsa azt az átkozott szót.

Aztán visszagondolt a balletre, melyet látott; feltűntek szemei előtt az ingerlő szép hölgyalakok. Elátkozott magában minden női szépséget, de főképp a — Lenáét. Miért is látta őt valaha, hogy megzavarja szívének nyugalalmát? Megátkozta saját magát. Ugyan hogy is gondolhatta valaha, hogy ezt a leányt neki szánta a sors?

De végtelen fájdalommal elnyomta haragját is.

Azt hitte, hogy reá nézve vége van mindennek; nincs már életcélja, nincs már küzdelmeinek ideálja.

Majd azt gondolta, hogy visszatér a színház felé, a honnan Lena éppen most távozik, s kocsijának kerekei alá veti magát, hogy zuzzák össze nyomorult testét.

Aztán elsietett, menekült messzire, hogy ne legyen ideje e csábító, kísértő gondolatnak engedni. Nem volt már sem akarata, sem gondolata, sem ereje: testén erőt vett a láz, lelkén a csüggettség, a kétségbeesés.

Másnap kora reggel összetörve, lázban égő testtel ült a sétatér egyik padján, hallgatta a közeli templom harangjainak imára hívó szózatát.

Elmerengtet, fagyos kezére hajtva le lázban égő homlokát.

Csak nemrég mult, hogy a csillagok fénye elhomályosodott, és a reggeli fény fehérés-rózsaszínes színben tárta szemei elő a tárgyakat, a melyeknek eddig csak sötét körvonalai látszóttak.

— — — — A harangok érczelvei csak csengtek-kongtak. A szegény fiúnak úgy tetszett, mintha jó barátok hívó szavát hallaná. A templom felé indult. Egy álmos, törődött sekrestyés nyitotta meg a kaput, a kevés hívőknek, a ki a reggeli ájtatosságon részt akart venni. A templom sötétében szomoruan rezgett az oltári lámpák vöröses fénye.

Alberto meghúzódott egy szögletben. Annyira erőt vett rajta a kétségbeesés, hogy alig tudta magát visszatartani, hogy hangos zokogásba ki ne törjön.

Valami titkos hang, a melyet ő védő

angyaláénak gondolt, intette arra, hogy még van ideje a jó utra visszatérni.

Aztán némiképp megvigasztalódott, s egy óra múlva már annál a barátjánál volt, a kinek meggyónt volt azelőtt.

— Ön ma utazik? — kérdé tőle.

— Igen.

— Onnel megyek. Szavai megtermették gyümölcsüket. Elhatároztam magamat, hogy belépek az önök szerzetébe — az Ur szolgálói közé.

A barát megölelte a fiút, s aztán ékes szóval mondta el a szent-írásból az eltévedt báránka történetét, a mely végre is megtér az ur nyájába.

XIV.

Első lépések a szerencsétlenség útján.

Eljött a meghatározott nap, a melyen Albertonak és nagybátyjának be kellett volna mutatkozni a Guglietti-családnál.

A nagybácsi nem csekély nyugtalansággal tapasztalta, hogy öcsese a házon kívül tölti az éjszakát. Ez eset még sohasem fordult elő. Hanem aztán majdnem önkívületi állapotba jutott, a mikor az egyszerre hazajött — a barát társaságában, s tudatta elhatározását — hogy tudniillik szerzetes akar lenni ő is.

A nagybátyja mindenféle eszközt elővett, hogy a fiút lebeszélje az elhatározásáról. De nem használt sem a rábeszélés, sem a kérés, sem fenyegetés, se semmi a világon; Alberto makacsul ragaszkodott elhatározásához.

Alberto még azon a napon elutazott, hogy belépjen a jezsuiták rendjébe. De mielőtt elment volna — a csábító démon utolsó erőfeszítésére — írt egy kétségbeeséssel lemondással és fájdalomteljes levelet — Lenának.

Megsemmisült tehát boldogságuk, a melynek pedig mi sem állott útjában. Kölesönösen szerették egymást — s boldogok lehettek volna.

Mert Lena valódi, őszinte szerelmet érzett a sápadt, de azért oly szelid és finom ifjú iránt. Még azon este, ott a színházban érezte a lelki furdalást, a miért valami pillanatnyi szeszélynek engedve, oly hidegen és kegyetlenül bánt ismeretlen hí imádójával.

Hiába kereste azután tekintetével, hogy kárpótolja őt hidegségeért — egy hosszú, meleg pillantással, a mely ismét boldoggá tegye a szegény fiút; hiába remélte, mikor hazaérkezett, hogy látni fogja — az ablak alatt; sokáig ült az ablaknál, a leeresztett redőnyök mögül ki-kínézve a néptelen utcára; s végre is egy hosszú sóhajttással fekiüdt le — még mindig remélve, hogy másnap reggel látni fogja ismeretlenét.

Láttuk, hogy Guglietti papa meglehetősen rosszul számító ember volt, s így egy napon észre kellett vennie, hogy nagyon is gyarlón állanak pénzügyei.

Lassan-lassan mind rosszabb és rosszabb helyzetbe jutott; tőkéje, a helyett hogy szaporodnék, rohamosan apadt; adósságot kellett csinálnia, hogy előbbi tartozásait kiegyenlíthesse — s aztán játszott tovább a tőzsdén, folyton reménykedve, — de folyton szerencsétlenül.

Mikor az ugynevezett havi liquidáció ideje elérkezett, Gerolamd ur azon vette észre magát, hogy neki annyi fizetni valója van, amnyi váltó, s másnemű adóssága, hogy azt se tudja már, hol áll a feje.

Ugyanezen az estén történt, hogy Lena Santaflora marquiséval kocsi-kázott, majd a színházban a páholyban ült velük; s ezalatt az apa nem tudta, mivel és hogyan fizesse ki hitelezőit.

Oly zavartan érkezett haza, hogy szegény neje megrémült láttára. Nem szólt kellemetlen ügyeiről egy szót sem, hanem pilanatnyi rosszulletről panaszkodott.

Az egész család a legnagyobb nyugtalanságban, sóhajok között, töltötte el az éjt.

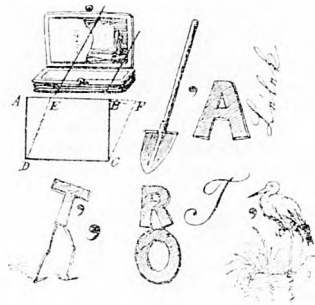
Reggel érte aztán a végső csapás a szegény családot. Gerolamd apa kocsin reggel távozott hazulról, majd aztán visszatért, hogy megkérdezze, vajjon nem kereste-e valaki?

Ment-jött a legnagyobb izgatottságban tartva ezáltal nejét és leányát.

(Folyt. köv.)

Képtalány.

Számrejtvény.

Békő Béla-tól.

- 33, 32, 18, 6, 29, 30, 15, 27, 33. Egy puszta N-Károly mellett.
 16, 13, 17, 37, 14. Minden város és községben van.
 3, 2, 31. Ha csak lehet kerüljük.
 25, 38, 15, 36. Malár, magas on repül.
 10, 11, 35, 23, 24, 1, 36, 5. Helység az ermelteki járásban.
 34, 28, 9, 4. Gsinos női név.
 7, 8, 1, 19. Rézi ürmérték.
 20, 21, 26. Bibliái alak.
 22, 6, 12, 25. Ez befel bennünket.
 1-38. Egy ismert népdal két első sora.

A mult számban közölt talányok megfejtése:

A képtalányé: Világosi fegyverletétel.

A bűvsrejtvényé: Stanley Henrik.